

Ο Κερκύρας Νεκτάριος στην ακριτική Ερείκουσα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Το Σάββατο, 18 Ιουλίου 2026, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, κ. Νεκτάριος, μετέβη στην ακριτική Ερείκουσα, ένα από τα Διαπόντια Νησιά, προκειμένου να τελέσει τη Θεία Λειτουργία και να ομιλήσει στους ευσεβείς κατοίκους του νησιού.

Το Σεβασμιώτατο πλαισίωσαν ο εκ Κερκύρας Αγιορείτης Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης Στέφανος Γραμμένος, ο οποίος διακονεί με ιδιαίτερη αυταπάρνηση και κόπο τις λειτουργικές και ποιμαντικές ανάγκες της ακριτικής Ερείκουσας, ο Αρχιερατικός Επίτροπος Βορειοανατολικής Κέρκυρας, Πρωτοπρεσβύτερος Ιωάννης Σαλβανός, καθώς και ο Διάκονός του, π. Ευσέβιος Πανδής. Ακόμη, στη Θεία Λειτουργία παρέστησαν, μεταξύ άλλων, ο Δήμαρχος Βόρειας Κέρκυρας, κ.

Γεώργιος Μαχειμάρης, καθώς και ο Αντιπεριφερειάρχης Μικρών Νησιών και Ενδοπεριφερειακών Συγκοινωνιών, κ. Σπυρίδων Αργυρός.

Η Ερείκουσα, το βορειότερο άκρο της ελληνικής επικράτειας στο Ιόνιο Πέλαγος, αποτελεί έναν μικρό αλλά ιδιαίτερα ευλογημένο τόπο, ο οποίος, παρά τη φυσική του ομορφιά, δοκιμάζεται εδώ και δεκαετίες από τη δημογραφική συρρίκνωση. Οι μόνιμοι κάτοικοί της πλέον δεν ξεπερνούν τους πενήντα, ενώ πολλοί Ερεικουσιώτες έχουν μεταναστεύσει, κυρίως στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, διατηρώντας, ωστόσο, άρρηκτους δεσμούς με τη γενέτειρά τους και την τοπική Εκκλησία.

Ο Σεβασμιώτατος, με ιδιαίτερη πατρική μέριμνα, φροντίζει κάθε χρόνο να

επισκέπτεται το ακριτικό αυτό νησί, όπως και όλα τα Διαπόντια Νησιά, προκειμένου να βρίσκεται κοντά στους κατοίκους του, να τους ενισχύει πνευματικά και να τους μεταφέρει την αγάπη και το ενδιαφέρον της τοπικής Εκκλησίας.

Ο Σεβασμιώτατος, κατά την ομιλία του, απευθυνόμενος στο εκκλησίασμα, έλαβε αφορμή από την ευαγγελική περικοπή της ημέρας, εστιάζοντας στον λόγο του Κυρίου, «Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος» (Μτ. 10, 37). Τόνισε ότι ο λόγος αυτός δεν αποτελεί προτροπή απαξίωσης των οικογενειακών δεσμών, αλλά πρόσκληση προς τον άνθρωπο να ιεραρχήσει ορθά τη ζωή του, έχοντας ως απόλυτο κέντρο και σημείο αναφοράς τον ίδιο τον Χριστό.

Στη συνέχεια, υπενθύμισε το περιστατικό της ομολογίας του Αποστόλου Πέτρου όταν ο Κύριος ρώτησε τους μαθητές Του ποιος είναι για τους ανθρώπους και έπειτα, ποιος είναι για τους ίδιους. Η ομολογία του Πέτρου, «Σὺ εἶ ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος» (Μτ. 16, 16), φανερώνει ότι ο Χριστός δεν είναι ένας μεγάλος διδάσκαλος ή ένας ακόμη προφήτης, αλλά ο αληθινός Θεός, επάνω στη θεότητα του Οποίου θεμελιώνεται η ζωή της Εκκλησίας και η σωτηρία του ανθρώπου.

Ο Σεβασμιώτατος επεσήμανε ότι ο άνθρωπος, πολλές φορές, προσκολλάται

υπέρμετρα σε πρόσωπα, σε υλικά αγαθά, στην κοινωνική του θέση ή ακόμη και στις προσωπικές του επιτυχίες, με αποτέλεσμα να λησμονεί το Θεό. Όταν το κέντρο της υπάρξεώς του μετατοπίζεται από το Δημιουργό προς τα κτιστά, τότε ο άνθρωπος αποπροσανατολίζεται και αδυνατεί να βιώσει την αληθινή πληρότητα της ζωής. Για το λόγο αυτό ο Χριστός καλεί τον άνθρωπο να απαρνηθεί το ίδιοι θέλημα, τις εμπαθείς επιθυμίες και κάθε τι που γίνεται εμπόδιο στη σχέση του με τον Θεό, διότι η αμαρτία δεν είναι παρά η συγκατάθεση του ανθρώπου στον πειρασμό που τον απομακρύνει από την κοινωνία με τον Δημιουργό του.

Αναφερόμενος στους πρωτοπλάστους, επεσήμανε ότι ο Αδάμ και η Εύα δημιουργήθηκαν για να ζουν σε κοινωνία με τον Θεό, όμως η πτώση διέκοψε αυτή τη σχέση και γέννησε τον φόβο και την αποξένωση. Αντίθετα, ο άνθρωπος καλείται να διαφυλάξει την ψυχή του από τις υπερβολικές βιοτικές μέριμνες και να την κατευθύνει προς το Θεό, ο οποίος αποτελεί τη μοναδική πηγή ζωής και ελπίδας.

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε ακόμη στη σωστή ιεράρχηση των αξιών, υπογραμμίζοντας ότι, ενώ ο ίδιος ο Θεός προστάζει την τιμή προς τους γονείς, τίποτε δεν μπορεί να

τοποθετηθεί πάνω από Εκείνον. Παρατήρησε ότι ο σύγχρονος άνθρωπος αφιερώνει σχεδόν όλες του τις δυνάμεις στις μέριμνες του κόσμου και μόνο εάν περισσέψει χρόνος, στρέφεται προς το Θεό. Έτσι όμως δεν μπορεί να γνωρίσει τη μεγαλοσύνη Του ούτε να γευθεί την αληθινή χαρά, διότι η πραγματική καταξίωση του ανθρώπου δεν περιορίζεται στα όρια της παρούσας ζωής, αλλά ολοκληρώνεται στην αιωνιότητα διά της κοινωνίας με το Θεό.

Κλείνοντας, ο κ. Νεκτάριος σημείωσε ότι όταν ο άνθρωπος απομακρύνεται από το Θεό, η ζωή του κυριεύεται από την ταραχή, την αβεβαιότητα και την απελπισία.

Αντιθέτως, όταν το Πνεύμα του Θεού ανατέλλει μέσα στην καρδιά του ανθρώπου, τότε γεννώνται το φως, η ελπίδα, η αληθινή χαρά και η βεβαιότητα της αιώνιας ζωής, την οποία μόνο η κοινωνία με τον Χριστό μπορεί να προσφέρει.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, ο Σεβασμιώτατος ευλόγησε το εκκλησίασμα και απηύθυνε πατρικές ευχές προς όλους τους απανταχού Ερεικουσιώτες, προτρέποντάς τους να διατηρούν ζωντανή την αγάπη τους για τον ακριτικό τόπο της καταγωγής τους, να τον στηρίζουν με κάθε τρόπο και να μη λησμονούν τις πνευματικές τους ρίζες.

Παράλληλα, τους κάλεσε να παραμένουν πάντοτε κοντά στον Θεό και στην Εκκλησία, αντλώντας δύναμη, ελπίδα και προσανατολισμό από τη ζωντανή σχέση τους με τον Χριστό.

